

νάχα ἐμπόρεσα νά παρακολουθήσω τὸ ἔργο του. Ἐπῆρε σὰ ἱερώτερα λόγια γιὰ νά κολακίει τὴν πιὸ φριχτὴ ψευτιά πού θανατώνει τὸν ἀμόρφωτο ὡς τὰ σήμερα ρωμιό, πού τοῦ κόβει τὸ δρόμο καὶ τόνε γιομίζει κακοήθη ἐγωϊσμό. Ὀλοένα τὸ λέει καὶ γύρω στὴν κολακεία καὶ στὸ κακὸ δένει τὸ ἔργο του: "Ἄν εἴμαστε μικροὶ κι ἀδύνατοι, κι ἂν δὲν πῆραμ' ἀκόμη τὴ Μακεδονία, τὴν Ἀρβανιτιά, τὴν Πόλη— τὴν Κρήτη τὴν ξεχάσε—φταίνε οἱ Δυνάμεις!!

Μὰ μήπως στὸ προχθεσινὸ συλλαλητήριον τῶν ἀντιδυναστικῶν!! δὲν ἐφώνησαν οἱ ρήτορες: Θάνατος στοὺς φυγάδας τῆς Ματζουρίας!!!: Καμμιά διαφορά δὲ βλέπω ἀνάμεσα τ' ἀφτὰ τὰ δύο γεγονότα. Μὰς φταίει ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ρωσία—ἄχ! ἀφτὴ ἡ Ρωσία!.. Στὸ μεταξύ ἐννοεῖται: Πρωτοδικεῖον ἢ θάνατος.

Καὶ ναὶ ὡθὼ πὼς πρέπει νά τὸ πῶ: τὸ ἔργο τοῦ κ. Βώκου γυρᾷ γύρω σὲ μιὰν ἀνήθικη καὶ διεφθαρμένη ἰδέα, ἰδέα καταστρεφτικὴ. Πρέπει τέλος πάντων νά πάψουμε νά θεωροῦμε ὡς ἀνήθικη, ἐντελῶς συνθηματικά, τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας μονάχα καὶ τὸ παλληκάρι πού ξεγελάει τὰ κορίτσα. Οὔτε μπορεῖ ὁ σκεπτόμενος ἄνθρωπος νά δέχεται αἰώνια ἕναν πλανημένο σκηνηκὸν ὅσο πού τὸν εἶπαν ἀήθικη ἰδέα τοῦ ἔργου» ἂν τύχει καὶ ἡ ἰδέα ἐνὸς ἔργου εἶναι ἀνήθικη. Καὶ δὲν εἶναι ἀνήθικότητα τὸ νά ἐμπαίζεις τὴ θλιβερὴ καὶ σκληρωμένη ζωὴ τοῦ ἔθνους, νά τὴν ποτίζεις μὲ ναρκωτικά, ἀντὶς μὲ τὸ μαστίγιον νά τῆς χτυπᾷς σκληρὰ τίς κακίαι καὶ μὲ τὴν καλωσύνη τοῦ φωτός νά τὴν ἰδηγεῖς στους ἀπόκοσμοις τῆς σωτηρίας καὶ τῆς κλήθειας :

Σ' ἕνα διχλεῖμμα τῆς «Κατοχῆς» εἶδα τὸν κ. Βώκο ἐνθουσιασμένο, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴ χαρὰ του, γιὰ τὸ ντουινὰς ἔξω φώναζε: ὁ Ποιητής! ὁ Βώκος!»

Λυπηθήκα κατάλαρδα γιὰ τὸ πάντα περιμένα πὼς στὴν ψυχὴ του ἔρχε τὴ δύναμη νά πῆ τὴν ἀλήθεια, περιμένα νά λυπηθεῖ πρῶτος ἀφτὸς γιὰ τὸ οὐρλιασμα τοῦ νοήματος σκυλολογίου...

Κακὸ σημεῖο! Σὲ κάποια παρατήρησή μου δειλὴ, ὅσον ἀφορᾷ τίς πολλὰς ὑποχωρήσεις πού ἔκαμε στὴ δημοκρατία, ὁ κ. Βώκος καταδέχτηκε νά μοῦ εἰπῆ πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια ἀφτὸ καὶ πὼς δὲ μπορεῖ νά δέχεται συμβουλὲς ἕνας ἄνθρωπος πού ξέρει τὸ Γκαῖτε στὰ πέντε δάχτυλα!.. Ὅμως τί ὠφελεῖ ὁ Γκαῖτε, ἂν εἶναι γραφτὸ σου ἡ ψυχὴ σου νά φλυαρεῖ στὸ καφενεῖο τῆς «Ὁραίας Ἑλλάδας»;

Ἐτόλμησα νά παρατηρήσω καὶ κάτι ἄλλο στὸν κ. Βώκο: Πὼς δὲν εἶναι τόσο σοβαρό, καὶ πρὸ πάντων δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῆς κατάντιας τῆς οὐλῆς μας οἱ Δυνάμεις.

Μοῦ ἀποκρίθη στοχαστικὰ, φέροντάς μου παρδειγμα τὸν Προμηθεά καὶ τὴ Βία μὲ τὴν ὁποία τὸν ἐπολέμησαν οἱ Θεοί!!!

Ἀφτὴ ἡ ἀστείότητα δὲ μὲ παραξένεψε· ξέρω πὼς εἶναι τρόπος κουβέντας τῶν λογίων τοῦ παλιοῦ—γιατὶ ὄχι τοῦ τωρινοῦ;—καιροῦ.

Ὅπωςδὴποτε ἡ στοχαστικὴ του ἀπόκριση μὰς κάνει νά περιμένουμε καὶ τὴ συνέχεια τῆς «Κατοχῆς» καὶ σὰς ὀρκίζομαι, ἀδέροια μου πὼς γλήγορα θὰ τῆνε χαροῦμε! Ὁ τίτλος τῆς καινούργιας ἱστορικῆς σκηνογραφίας ἔμαθα πὼς θὰ εἶναι: «Ἡ Δολοφονία τοῦ Δηλιγιάννη ἢ τὸ νέον κόμμα!»

IFE STUGGLER

Γ.γρ. Γιὰ τοὺς ἠθοποιούς τί νά πῆ κανεὶς! Εἶναι καμωμένοι στὸ πιὸ χυδαῖο κι ὀχλοκρατικὸ καλούπι:— ἔξω βέβαια ἀπὸ τὸν κ. Π. Λέοντα.

S

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ»

ΣΤΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Ἄπ' τ' ἀγκαλιὰσματα τὰ μέλη μου πόνος κρυφὸς τὰ σφιχτοδένει καὶ τώρα μὲς' τὰ στήθεια ὁ πόθος μου σὺν πληρωμένους ἀνασαίνει.

Καὶ φεύγει σὰ σκιά στὴν κάμαρα θαρρώντας πὼς θὲ ναῦρη ταῖρι, μὰ—ὠϊμέ—στὴν ἐρημιὰ τοῦ ὄνειρον του θὰ σβύσῃ ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

—Ἐλα νά ξεφαντώσουμε ἀπόψε, ὠραία Φύνη, καὶ τὸ τραγούδι ἄς χύνεται σὺν θρόος τοῦ καταρ-
[ράχτη.
σὺν τῶν πουλιῶν, πού κελαιδιῶν στοῦ περβολιοῦ τὸ
[φράχτη·
— στοῦ μεθυσιοῦ μας σ' ὄνειρον ὁ πόνος μας νά
[σβύνη.

Τὸν τροβαδούρο κάλεσε τὸ γέρο τὸν ἀρχαῖλη νά μέλψῃ ἐρωτικούς ἠχοὺς στὸ πλάνο του σουραῦλι τὸν Ἥσκιον τῆς ἐλπίδας μας, παλιόν μας Πόθον κάθε, καὶ μάθε σὺ νά τραγουδᾷς καὶ νά ξεχάνῃς μάθε.

ΑΠΟ ΤΗ «ΡΑΨΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ»

ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ

Μέσ' στὸ κελλί, ψυχῶν ἀραξοβόλι, πᾶμε νά ζοῦμε ταίρια καὶ ἀδερφοί, τῆς Ἐννοίας νά σκοινιά νά μὴ μὰς δένουν καὶ μήτε πόθοι ἀκόλαστοι, κρυφοί.

Πρωτόγονα νά ζοῦμε, ἐσὺ σὺν Εὐα κ' ἐγὼ σὺν τὸν Ἀδὰμ παντοσεινά, καὶ στὴν Ἐδέμ τῆς θείας ἀδερφοσύνης τῆς Μοίρας μας ἡ ἀνέμη νά γυρᾷ.

Πρωτόλουβοι κι' ἀγοῦμαστοι ἀπὸ πόθο, λαχτάρα νά μὴ νοιώσουμε ποτέ κι' ὅσο νά μὰς θερίσῃ ὁ μαῦρος Χάρος δὲ θὰ μὰς ξέρεις, ὦ Παραδαρμί.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἦρθεν ἀργὴ ἡ βροχὴ μὲς' στὴ γαλήνη, καὶ σταλάζοντας λέει τὰ μυστικά της, καὶ μέλπει σερενάτες... κι' ἂν στὴν κλίνη βρίσκουμαι, χάνουμαι στὸ δρόσιμά της.

Στὸ περιβόλι νέους χυμούς, πού δίνει νερῶν δὲν κλῶθει θρίαμβους στ' ἀπλωμά της κι' ἀναγαλλιάζει κάθε ἀνθός, πού πίνει τώρα στὸ μοιρολόι τὰ δάκρυά της.

Καὶ τρέχοντας τὰ πρῶτα διψασμένα ὄρμουν νά πιοῦνε στὴν πλατειὰ τὴ στέρνα ἀμολυτὰ ἀπ' τὴ στρουγγα κι' ἀρμεγμένα.

Κ' οἱ χαροκόποι, πού ἡ βροχὴ βακχεύει, κάτου ἀπ' τὰ πεῦκα πίνουνε φαλέρνα κ' ἡ πεταλοῦδα ἡ Σικέψη δὲ μισεύει.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΟΙ ΕΒΥΠΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Παραμῦθι τῶν ἀδερφῶν Grimm).

Μιά φορὰ πῆρε ἕνας χωριάτης ἀπ' τὴ γωνιά τὸ μπαστοῦνι του, πού ἦταν ἀπὸ ὄξια, καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του. «Κατίνα, θὰ πάω τώρα στὰ χωριὰ καὶ θὰ γυρίσω μόνο ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἄν στὸ ἀναμεταξὺ τύχει νᾶρθῇ ὁ ζωέμπορος καὶ θελεῖ νά ἀγοράσῃ τίς τρεῖς μας ἀγελάδες, μπορεῖς νά τίς ξεπουλήσῃς, ἀλλὰ νά μὴν πάρεις λιγώτερο ἀπὸ διακόσια τάλαρα· ἀκουσε;» ἡ Αἰντα στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα, «καὶ μὴ ροβᾷσαι». «Ναί, σὺ», εἶπε ὁ ἄντρας, «σὺν μικρὸ κορίτσι ἔπεςες μιά φορὰ καὶ χτύπησες τὸ κεφάλι σου, καὶ ὡς σήμερα δὲν ἐγίνες ἀκόμα καλά. Ἀλλὰ σοῦ λέω, ἂν κάνεις κουταμάρες, τότε σοῦ μπογιατίζω τὴ ράχη, χωρὶς μπογιὰ ὅμως, μόνο μὲ τὸ μπαστοῦνι πού ἔχω στὸ χέρι, καὶ αὐτὸ τὸ μπογιατίσμα θὰ βαστήξῃ ἕνα χρόνον ὑλάκερο, νά τὸ ξέρεις.» Ὁ ἄντρας τὰ εἶπε καὶ ξεκίνησε.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἦρθε ὁ ζωέμπορος, καὶ ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε ἀνάγκη νά χανῇ τὸν καιρὸ μὲ κουβέντες. Ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ τίς ἀγελάδες καὶ ἔκουσε τὴν τιμὴ, εἶπε: «Αὐτὰ δίνω μὲ εὐχρηστοση τὸτὸ ἀξίζουσι. Θὰ πάρω τὰ ζῶα ἀμέσως μαζί μου», καὶ ἔλυσε τὴν κλουσίδα καὶ τίς ἔβγαλε ἀπ' τὸ σταῦλο. Ὅταν ἤθελε νά βγῆ ἀπ' τὴν αὐλόπορτα, τὸν ἐπιάσε ἡ γυναῖκα ἀπ' τὸ μακίλι καὶ τοῦ εἶπε: «Πρῶτα πρέπει νά μοῦ δώσῃς τὰ διακόσια τάλαρα, ἄλλιῶς δὲν μπορεῖς νά φύγῃς». «Σωστά», ἀπάντησε ὁ ἄντρας, «ξέχασα μόνο τὸ πουγγί μου. Μὰ ἐννοια σου, θὰ σοῦ δώσω ἀσφάλεια ὡς πού νά πληρώσω. Δυὸ ἀγελάδες θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν τρίτη σοῦ ἀφήνω πίσω, καὶ ἔτσι ἔχεις ἕνα καλὸ ἀμανάτι». Ἡ γυναῖκα δέχτηκε, ἀρῆκε τὸν ἄνθρωπον μὲ τίς ἀγελάδες του νά φύγῃ καὶ σκέφτηκε: «Πόσο θὰ χαρῆ ὁ Γιάννης ὅταν δεῖ ὅτι ἔμουν τόσο ἐξυπνη». Τὴν τρίτη μέρα ἦρθε ὁ χωριάτης, ὅπως εἶχε εἰπεῖ, στὸ σπίτι, καὶ ρώτησε ἀμέσως ἂν οἱ ἀγελάδες ἦταν πουλημένες. «Βέβαια, ἀγαπημένε Γιάννη», ἀπάντησε ἡ γυναῖκα «καὶ μάλιστα γιὰ διακόσια τάλαρα, ὅπως μοῦ εἶπες. Τόσα ἴσως δὲν ἀξίζουσι, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τίς πῆρε χωρὶς παζάρια». «Ποῦ εἶναι τὰ λεφτά;» ρώτησε ὁ χωριάτης. «Τὰ λεφτά δὲν τ'ἔχω», ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα, «ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει τὸ πουγγί του, θὰ τὰ φέρῃ τώρα ἀμέσως· μοῦ ἀφῆκε ὅμως ἕνα καλὸ ἀμανάτι». «Τί ἀμανάτι;» ρώτησε ὁ ἄντρας. «Μιὰν ἀπὸ τίς τρεῖς ἀγελάδες· αὐτὴ θὰ τοῦ τὴ δώσουμε μόνο ὅταν θὰ πληρώσῃ τίς ἄλλες. Ἐξυπνη πού ἦμουνα· βάστηξα τὴν πιὸ μικρὴ, ἐπειδὴ τρῶει λιγώτερο ἀπ' τίς ἄλλες δυὸ». Ὁ ἄντρας τότε θυμωμένος σῆκωσε τὸ μπαστοῦνι καὶ ἤθελε νά τῆς δώσῃ τὸ μπογιατίσμα πού τῆς εἶχε ὑποσκαθῆ. Ἄξαφνα ὅμως εἶπε, κατεβάζοντας σύγκαιρα τὸ μπαστοῦνι. «Ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ κουτὴ χήνα στὸν κόσμον, ἀλλὰ σὲ λυπάμαι. Θὰ πάω στὸ δρόμον καὶ θὰ περιμένω τρεῖς μέρες γιὰ νά βρῶ κανένα πού νά εἶναι ἀκόμα πιὸ κουτὸς ἀπὸ σένα. Ἄν πετύχω, θὰ εἶσαι λεύτερη, ἂν ὅμως δὲν τὸν εὔρω, θὰ σοῦ δώσω τὸ μιστὸ πού σ' ἀξίζει χωρὶς νά κόψω τίποτα».

Ὁ χωριάτης βγῆκε λοιπὸν στὸ μεγάλο δρόμον, ἔκατσε σὲ μιὰ πέτρα καὶ περιμένε· εἶδε ἄξαφνα ἕνα ἀμάξι, ὅπου καθότανε μιὰ γυναῖκα ἀντὶ νά καθεταί στὸ ἄγερο, πού ἦταν μέσα, ἢ νά πηγαίη κοντὰ στὰ βώδια καὶ νά τὰ τρέχῃ. Ὁ ἄντρας σκέφτηκε·

«Αυτή θα είναι μία κατά τὸ γούστο μου» σηκώθηκε καὶ ἔτρεχε μπροστά ἀπ' τὸ ἀμάξι σὰν τρελλός. «Τί θέλεις, κουμπάρε», τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα, «δὲν σε ξέρω ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;» «Ἐπῆσα ἀπὸ τὸν οὐρανόν», ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας, «καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ φτάσω πάλι ἐκεῖ· δὲν μπορεῖς μὲ τὸ ἀμάξι σου νὰ μὲ φέρῃς ἀπάνω;» «Ὅχι», εἶπε ἡ γυναῖκα, «δὲν ξέρω τὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἂν ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, μπορεῖς ἴσως νὰ μοῦ πῆς, τί κάνει ὁ ἄντρας μου, ποῦ ἔχει τώρα τρία χρόνια ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἔχῃς ἰδεῖ». «Ναί, τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ περνοῦνε καλά. Αὐτὸς βόσκει τὰ πρόβατα, κ' ἔχει αἰώνιο μπελᾶ, ἐπειδὴ πηδοῦνε στὰ βουνὰ καὶ χάνουνε στὴν ἐρημιὰ τὸ δρόμο καὶ τότε πρέπει νὰ τρέχῃ πίσω τους καὶ νὰ τὰ μαζεύῃ. Εἶναι καὶ κουρελιασμένος καὶ σὲ λίγο θὰ τοῦ πέσουν τὰ ρούχα ἀπὸ πᾶνου του. Ράφτες δὲν ἔχει ἐκεῖ, ὁ Ἄη Πέτρος δὲν ἀφήνει κανένα μέσα ὅπως ξέρεις ἀπὸ τὸ παραμῦθι». «Φαντάσου», φώναξε ἡ γυναῖκα, «ἀλλὰ ἄκουσ' ἐδῶ! Θὰ πάω νὰ πάρω τὴν κυριακτικὴ του φορεσιὰ, ποῦ κρέμεται ἀκόμα στὸ σπῆτι στὸ ντουλάπι· αὐτὴν μπορεῖ ἐκεῖ νὰ τὴ φορεῖ πολὺ καλά. Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη νὰ τὴν πάρῃς μαζί σου». «Αὐτὸ δὲ γίνεται», ἀπάντησε ὁ χωριάτης, «ρούχα δὲν ἔχουν πέραση στὸν οὐρανόν, στὴν πόρτα τὰ παίρνουνε». «Ἄκουσε», εἶπε ἡ γυναῖκα, «χτὲς πούλησα τὸ ὠρχὸ μου σιτάρι καὶ πῆρα ἀρκετὰ λεφτὰ· αὐτὰ θέλω νὰ τοῦ στείλω. Ἄν βάνεις τὸ πουγγὶ στὴν τσέπη, δὲν θὰ τὸ ἰδῇ κανένας». «Ἄ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλιως», ἀπάντησε ὁ χωριάτης, «θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη». «Κάτσε ἐκεῖ», εἶπε αὐτὴ. «Θὰ πάω τώρα στὸ σπῆτι νὰ πάρω τὸ πουγγί. Δὲν καθουμαι στὸ ἄχερο, ἀλλὰ στέκουμαι στὸ ἀμάξι, ποῦ ἔτσι εἶναι ἀλαφρότερο γιὰ τὰ ζῶα». Ἐτρεξε στὰ βῶδια της, καὶ ὁ χωριάτης σκέφτηκε. «Αὐτὴ χρωστᾶ τῆς Μιχαλοῦς· ἂ φέρει τὰ λεφτὰ τότε εἶναι ἡ γυναῖκα μου εὐτυχισμένη, ποῦ δὲ θὰ φάῃ ζῦλο». Ἐτρεξε ἀπὸ λίγο ἤρθε τρεχάτη, ἔφερε τὰ λεφτὰ καὶ τοῦ τᾶβαλε μόνη της στὴν τσέπη. Πρὶ νὰ φύγῃ, τὸν εὐχαρίστησε ἀκόμα χίλιες καὶ δύο φορές γιὰ τὴν καλωσύνη του.

Στὸ σπῆτι βρῆκε ἡ γυναῖκα τὸ γιό της, ποῦ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ χωράφι. Τοῦ δηγήθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα πράγματα καὶ εἶπε ὑστερα. «Χαίρομαι πολὺ ποῦ βρῆκα μιὰ εὐκαιρία νὰ στείλω κάτι τι στὸν καημένο μου τὸν ἄντρα· ποῖός μποροῦσε νὰ φαντάζεται ὅτι στὸν οὐρανόν τοῦ λείπουν τόσα;» Ὁ γιὸς ἔμεινε κόκκαλο καὶ εἶπε. «Μητέρα, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν οὐρανόν δὲν ἔρχεται κάθε μέρα, γι' αὐτὸ θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ· πρέπει νὰ μοῦ δηγηθῇ πῶς εἶναι ἐκεῖ καὶ πῶς πᾶνε ἐκεῖ οἱ δουλειές». Σέλλωσε τὸ ἄλογό του καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Σὲ λίγο βρῆκε τὸ χωριάτη καθισμένο κάτω ἀπὸ μιὰ ἰτιά, ὅπου ἤθελε νὰ μετρήσῃ τὰ λεφτὰ ποῦ εἶχε στὸ πουγγί. «Βίδες τὸν ἄνθρωπο», τοῦ φώναξε τὸ παιδί, «ποῦ ἤρθε ἀπὸ τὸν οὐρανόν;» «Ναί», ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης, «αὐτὸς ἀνέβηκε ἐκεῖ ἀπάνω στὸ βουνό, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν πιὸ σύντομο δρόμο στὸν οὐρανόν. Μπορεῖς ὅμως νὰ τὸν προφτάσῃς, ἂν κάνεις γλήγορα. Ἄν εἶναι ἔτσι» εἶπε τὸ παιδί, «δὲ θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη νὰ καθαλιεφῆς τὸ ἄλογό μου καὶ νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἐπειδὴ κουράστηκα ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ ἔκανα σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα;» «Καὶ αὐτὸς χωρὶς ἄλλο τὰ ἔχει χαμένα», σκέφτηκε ὁ χωριάτης καὶ εἶπε. «Γιατί νὰ μὴ σοῦ κάνω τὴ χάρη;» καὶ ἀνέβηκε στὸ ἄλογο καὶ ἔφυγε μάνι μάνι. Τὸ παιδί ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὴ νύχτα ἀλλὰ ὁ χωριάτης δὲ γύ-

ρισε πίσω. «Ἴσως ὁ ἄντρας ἀπὸ τὸν οὐρανόν νὰ βιάστηκε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοῦ ἔχει δώσει ὁ χωριάτης τὸ ἄλογο γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὸν πατέρα μου». Ὅταν ἤρθε στὸ σπῆτι δηγήθηκε ὅλα στὴ μητέρα του. «Τὸ ἄλογο τῶστέιλα στὸν πατέρα γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀναγκασμένος νὰ τρέχῃ πάντα». «Ἐκανες καλά», ἀπάντησε αὐτὴ, «σὺ ἔχεις ἀκόμα γερά ποδάρια καὶ μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὰ πόδια».

Ὅταν ὁ χωριάτης γύρισε σπῆτι, ἔφερε τὸ ἄλογο στὸ σταῦλο κοντὰ στὴν ἐνεχυριασμένη ἀγελάδα, πῆγε ὑστερα στὴ γυναῖκα του καὶ εἶπε: «Κατίνε, εἶσαι τυχερὴ· βρῆκα δυὸ ποῦ εἶναι πιὸ μπουταλάδες ἀπὸ σένα· γι' αὐτὸ δὲ θὰ φᾶς αὐτὴ τὴ φορά ζῦλο, θὰ τὸ φυλάξω γιὰ ἄλλην εὐκαιρία». Ἐτρεξε ἀναψὲ τὴν πίπα του, ἔκατσε στὴν πολυθρόνα καὶ εἶπε: «Ἐκανα καλὲς δουλειές· γιὰ δυὸ ἀχαμνὲς ἀγελάδες πῆρα ἕνα ὠρχιὸ ἄλογο καὶ ἕνα μεγάλο πουγγὶ παραδες. Ἄν μὲ τὴ βλακεία μποροῦσε κανένας νὰ κἀνῃ πάντα τόσο χρυσὲς δουλειές, θὰ τὴν ἐχτιμοῦσα φυσικά».

Μετάφρ. Α. STEINMEIZ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐφῆς προφῆς ἀπέρασα ἴβνα παραθυρίκι
 κ' εἶδα μιὰ κόρη ποῦγενεθε τῆμορφο τὸ μπαμπάκι.
 Διαβλίνω, τὴνὲ χαιρετῶ, τῆς λέω «κόρη, γιὰ σου»
 κ' ἐκεῖ-η μάποκρίθηκε «φεῦγα, κίμε δουλιὰ σου,
 μὴ βγοῦνε τὰδερφάκια μου καὶ σφάζουν τὴν καρδιά σου».
 — «Τόσο κακὰ εἶν' τὰδέρφια σου ποῦ θέ νὰ μὲ σκο-
 [τώσουν;
 γιὰ ἴνα φιλι, γιὰ μιὰ ματιὰ, θάνατο νὰ μοῦ δώσουν;»
 — «Δὲν εἶν' κακὰ τ' ἀδέρφια μου, μόν' εἶναι παληκάρια,
 γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδερφῆς σφάζονται σὰ λιοντάρια.
 Μὰ πάρε τὲ στρατὶ στρατὶ καὶ σύρε στὸ χωριὸ
 καὶ βρέσ' τα καὶ κουβέντιασ' τα τὰδέρφια μου τὰ δυό.
 Καὶ βρέσ' τα καὶ κουβέντιασ' καὶ μίλα τους γιὰ γάμο
 καὶ πῆς τους, παληκάρια μου κουνιάδους θὰ σᾶς κάμω.
 Κι ἂ δὲ σοῦ δώσουν τὸ ἀναί» γύρισε πάλι πίσω
 γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸ φιλι, νὰ σε παρηγορήσω».

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΣΑΒΒΑΝΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ἄγαπητὲ «Νουμά»,
 Τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια τὰ λές, παρακαλῶ, τοῦ φίλου Σπ. Ἀναστασιάδη ποῦ γροθοκοπᾷ ἀλύπητα καὶ μαστορικά τὸν κ. Σκιᾶ:
 Ἦῦρα κ' ἐγὼ ἕναν ποῦ γράφει ἀπροχειρῶς καὶ ἐν ἐπιστολαῖς γλῶσσαν τινὰ καὶ σοῦ τὸν παρουσιάζω, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ φωνάζῃς πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ κεῖνον ποῦ ἤρθε ὁ κ. Σκιᾶς.
 Στὰ Χαυτεῖα εἶν' ἕνας ποῦ μὲ κάποια σκευασία βγάζει τοὺς λεκέδες ἀπ' τὰ ρούχα, ποῦ λερώνουν κ' αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸ, ὅπως ἡ γλῶσσα μας. Αὐτὸς εἶναι σὰ νὰ ποῦμε ὁ Μιστριώτης τῶν ρούχων. Ἐπειδὴ ἔχει κρεμασμένη μιὰ ρεκλάμα ποῦ ἀρχίζει ἔτσι δά:
 Καθαριστήριον ἐνδυμάτων
 Ὅσοι δὲ τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν ἐπιθυμοῦσι...
 Αὐτὸ μοῦ θυμίζει νὰ σοῦ πῶ κ' ἕνα ἄλλο. Ὁ γιὸς μου ὁ Γῶγος ἐνοεῖ, σώνει καὶ καλά, πῶς ὅταν

μεγαλώσῃ θὰ γίνῃ διάκος. Τίποτ' ἄλλο δὲν παραδέχεται, οὔτε Μητροπολίτης. Διάκος. Ἐπιπὸν προχτὲς ἤρθε μιὰ πλατεῖα γραβάτα, τὴν κρέμασε στὸ λαιμό του καὶ ἔψελνε «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ σώσον ἐλέησον κτλ.» Τοῦ λέω, αὐτὰ τί γλῶσσα εἶναι, Γῶγος; Ἑλληνικὰ εἶναι; — Ὅχι δά, μπαμπά, μού λέει. Αὐτὰ εἶναι ψαλτικά. — Μὰ καλά, στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲ μιλοῦν Ἑλληνικά; — Ἄ μπᾶ! Ἐκκλησιαστικά.

Δέξου τίς φιλικὰς γραθειές μου
 Ψευδογλωσσολόγος

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ φίλου μας κ. Μανώλη Τριανταφυλλίδη «Ἐθνηλασία ἢ Ἰσοπέτεια;» θὶ γράψουμε τώρα κοντὰ ὅπως καὶ τοῦ ἀξίζει.
 — Ἀνάλυσή του κριτικὴ μπορεῖ νὰν τοῦ κάνει, ἔμα ξεμπερδέφει μὲ τὰ Σ κ ι α δ ι κ ι ᾶ, κι ὁ συνεργάτης μας Σπύρος Ἀναστασιάδης.
 — Ἡ «Ἐστία» στὰ λίγα λόγια ποῦγραψε γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔκανε ἕνα χοντρὸ λάθος λέγοντας πῶς τὸ βιβλίον τοῦ Τριανταφυλλίδη δὲν εἶναι «ἀπὸ πηγαῖον ἀπὸ τὸν φανατισμὸν κ' ἀποσιεῖς ἀιρέσεως».
 — Νὰ μείνει ἡσυχη ἡ «Ἐστία» κι ὁ κ. Τριανταφυλλίδης δὲν ἀνήκει σὲ καμιὰ ἀρεση. Εἶναι χριστιανὸς ὀρθόδοξος.
 — Περιφῆμα τᾶγραψε ὁ κ. Μιχ. Καρναούρης γιὰ τοὺς ἡμαξιάδες μας ποῦ κάποιος κ ο σ μ ε γ υ ρ ι σ μ ἔ ν ο ς κύριος τοὺς κατηγορεῖς ἔδικα τῶν ἔδικων.
 — Ὁ κ. Καρναούρης, ποῖναι καὶ πρόεδρός τους, μᾶς ἀπόδειξε πῶς δὲν πρέπει νὰν τοὺς πολυπιστεύουμε τοὺς τέτοιους κυρίους ποῦ τᾶχουνε γιὰ ἐπάγγελμα νὰ κάνουν τὸν κομπογυρισμὸν.
 — Δόξα νᾶχει ὁ Θεός! Βρέθηκε κ' ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Ἀλκίνοος στὴν «Ἐστία» τῆς Τετάρτης, νὰ πει δυὸ λόγια γνωστὰ γιὰ τὴν «Κατοχή».
 — Μᾶς εἶχε ξεθεώταί πιά ὁ κ. Σεντόουλος μὲ τοὺς ὑστερικούς κι ἀδικιολόγητους ἐνθουσιασμούς του!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΚΟ

Ἄπο Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἐπιμετορὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μαυρομιχάλης.
 Στοιχωμοί. Ἀθῆνα 2, Περαιῆς 6, Ἐπαρχίης 9.
 Δαβρωμοί Ἀθῆνα 8, Περαιῆς 6, Ἐπαρχίης 17.
 Κλεψές. Ἀθῆνα 11, Περαιῆς 7, Ἐπαρχίης 16.
 Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίης 3.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρήγ. Γκόλ. Θὰ δημοσιευτεῖ. Μὰ γιατί τόση ἐπιμονὴ νὰ μᾶς κρύβει τὴλῆθινό σου ἄνομα; Φοβᾷται μήπως σὲ π ρ ο δ ῶ σ ο υ μ ε ι ; — κ. Β. Κ. Ἄθ. Θὰ δημοσιευτεῖ κι αὐτό. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. — κ. Στ. Χαρ. Κανιᾶ. Μᾶς γυρίανε τὸ 159 καὶ ξέρεις τί συνέβηκε; Ἡ λογοκρισία εἶχε γράφει στὸ φύλλον ἀπάνου, καθαρὰ καθαρά, «εἰ π ι τ ρ ἔ π ε τ α ι» καὶ οἱ ταχυδρομικοὶ σας τὸ διαβίτανε «εἰ π ι σ τ ρ ἔ φ ε τ α ι». Σοῦ τὸ ξαναστελνοῦμε σήμερα τὸ φύλλον καὶ θὰν τὸ διαβάσεις καὶ μοναχός σου νὰ γελᾷσεις. — κ. Μαγ. Μαρ. Θὰν τὸ στείλωμε τῆς Ἰβίας νὰν τὸ διαβάσεις. Μπορεῖτε νὰ γράψετε γιὰ ὅλο τὸ ἔργο της, εἰ θέλετε καὶ θὰν τὸ δημοσιεύσουμε μ' εὐχαρίστηση. — κ. Θ. Μακρ. Κέρκυρα. Μὲ τὸ σημερινὸ σοῦ στέλνομε τὰ βιβλία. Τὸ ποίημα θὰ δημοσιευτεῖ. Γιατί δὲ στέλνετε καὶ τίποτα πεζό; — κ. Γ. Ζιουφ Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευτοῦν καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Περιμένομε τώρα καὶ τὸ δῆγμα. — κ. Α. Thumb Marburg. Λίθιμε τὸ κομμάτι τῆς Deutsche Literaturzeitung καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Τὸ ἄρθρο θὰν τὸ δημοσιεύσουμε καὶ στὸ Νουμά.